קיצור שלחן ערוך — דין מי שלא נהג אבלות

אָבֵל שֶׁלֹּא נָהַג אֲבֵלוּת תּוֹךְ שִׁבְעָה, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמֵזִיד, מַשְׁלִים אוֹתָהּ כָּל שְׁלֹשִׁים, חוּץ מִן הַקְּרִיעָה, שֶׁאִם לֹא קָרַע בִּשְׁעַת חֲמוּם, אֵינוֹ קוֹרֵעַ אֶלָּא בְּתוֹךְ שִׁבְעָה, דְּחָשִׁיב שְׁעַת חֲמוּם. וְעַל אָבִיו וְאִמּוֹ, קוֹרֵעַ לְעוֹלָם.

קָטָן שֶׁמֵּת לוֹ מֵת, אֲפִלּוּ גָּדֵל תּוֹךְ שִׁבְעָה, כֵּיוָן שֶׁבִּשְׁעַת מִיתָּה הָיָה פָּטוּר, בָּטֵל מִמֶּנּוּ כָּל דִּין אֲבֵלוּת, אַךְ בַּאֲבֵלוּת דִּשְׁנֵים עָשָׂר חֹדֶשׁ עַל אָבִיו וְאִמּוֹ שֶׁהִיא מִשּׁוּם כְּבוֹדָם, יֵשׁ לוֹ לִנְהוֹג.

חוֹלֶה שֶׁמֵּת לוֹ מֵת שֶׁחַיָּב לְהִתְאַבֵּל עָלָיו וְנוֹדַע לוֹ, אִם הִבְרִיא תּוֹךְ שִׁבְעָה, גּוֹמֵר הַיָּמִים הַנִּשְׁאָרִים. וְכֵן תּוֹךְ שְׁלֹשִׁים, גּוֹמֵר הַיָּמִים הַנִּשְׁאָרִים. אֲבָל אֵינוֹ צָרִיךְ לְהַשְׁלִים הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בְּחָלְיוֹ, מִשּׁוּם דְּאָז נָהַג גַּם כֵּן מִקְצָת אֲבֵלוּת, וְדוֹמֶה לְשַׁבָּת דְּעוֹלָה וְאֵינָהּ מַפְסֶקֶת (וּלְעִנְיַן הַקְּרִיעָה, עַיֵּן לְעֵיל סִימָן קצח סָעִיף יב). וְכֵן הַיּוֹלֶדֶת גַּם כֵּן אֵינָהּ צְרִיכָה לְהַשְׁלִים הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ עָלֶיהָ בְּלֵדָתָהּ, רַק גּוֹמֶרֶת הַיָּמִים הַנִּשְׁאָרִים.